

Βλαστήμια πίσω από τις κουμαριές

Ήταν απομεσήμερο, ο πατέρας μπροστά δυο βήματα, με γρήγορο βηματισμό, αγκομαχούσα να τον ακολουθήσω.

Για τον πατέρα δεν ξέρω, αλλά εγώ ήθελα να κρατώ το χέρι του. Θα ένιωθα πιο σταθερά τα βήματα και πιο μικρά τα δέντρα του λόγγου που απλωνόταν γύρω. Για κάποιους λόγους συγκεχυμένου ανδρισμού και χαράς του ριψοκίνδунου δεν άπλωνα το χέρι και τα δυο βήματα έμεναν σταθερή απόσταση ανάμεσα στο φόβο και την αναμονή.

Διασχίζαμε το χωράφι που μοιάζει με μικρό φαράγγι, δεξιά και αριστερά ξεπεταγόντουσαν δυο λόφοι κατά μήκος του. Καθώς ακολουθούσα σε απόσταση δυο βημάτων, σκεπτόμουν ότι έτσι γινόταν η κοιλιά μου όταν τη ρούφαγα τα μεσημέρια, που μ' έβαζαν να κοιμηθώ και δεν μπορούσα, σαν μισή σωλήνα κομμένη στη μέση, σαν τούτο το χωράφι.

Δεν ήξερα πού πάμε, και ανάσα δεν μου περίσσευε να ρωτήσω. Στο κάτω-κάτω τι μ' ένοιαζε πού πάμε; Το μόνο που μ' ένοιαζε ήταν να φτάσουμε γρήγορα. Ένα χωράφι οδηγεί σ' άλλο χωράφι, έτσι γίνεται στα χωριά. Το χωράφι αυτό, κάθετο σ' εκείνο που διασχίζαμε τόση ώρα, δημιούργουσε ένα ταυ. Ο πατέρας κοντοστάθηκε, κοίταξε δεξιά-αριστερά, κάτι είπε ψιθυριστά σαν βλαστήμια, σαν κατάρα.

Κοίταξα όπου κοίταζε ο πατέρας χωρίς ν' αναζητάω τίποτα. Τη βλαστήμια ή την κατάρα όμως αν και δεν την άκουσα την είδα στο πρόσωπό του. Δεν μας είχε συνηθίσει

να βγάξει έτσι εύκολα το πουλόβερ της ηρεμίας του, και δάγκωσα το χείλος από μέσα.

Τη γελάδα λοιπόν ψάχναμε και έπρεπε να μείνω επί τόπου, για να πάει να ψάξει ο πατέρας, που ήδη απομακρυνόταν. Αδιάφορο, ευκαιρία να ξαποστάσω, σκέφτηκα, και έκοψα ένα κομματάκι βούρλο και το 'πλεξα ανάμεσα στα δάχτυλα. Πέρασε κάμποση ώρα και αφού τριγύρισα λίγο χωρίς να κάτσω έπαιζα με τον ήλιο, το ένα πόδι στη σκιά, το άλλο στον ήλιο, το ένα στη σκιά, το άλλο στον ήλιο. Ο ήλιος όμως απομακρυνόταν όλο και πιο γρήγορα. Ποτέ δεν είχα προσέξει τ' απόγευμα πόσο διαολεμένα τρέχει το φως του ήλιου, «σαν να τον κυνηγάνε εκατό τριβόλοι», θυμήθηκα μια φράση του πατέρα, που την έλεγε στα πολλά του νεύρα.

Φαίνεται πέρασε ώρα πολλή, γιατί αφού κοκκίνισε ο τόπος άρχισε να μαυρίζει. Και ο πατέρας πουθενά. Κι άρχισαν ν' ακούγονται πράγματα που πριν δεν ακουγόσαντε. Κάτι κρωξιμάτα, κάτι σουρσίματα που πριν από λίγο —στη ζωή μου θα ορκιζόμουνα— δεν ακουγόσαντε. Και μου φαινόταν κιόλας πως μύριζε, ενώ πριν δεν μύριζε, κάτι σαν μούχλα, κάτι σαν σαπίλα. Αυτά ήτανε τα σίγουρα, γιατί όρκο δεν έπαιρνα, αλλά μου φαινόταν σαν κάποιος να τρέχει μέσα στο λόγγο, μπορεί να ήταν και κάποια. Ένα ήταν το σίγουρο, πως αν ήταν κάποια στο λόγγο φόραγε άσπρα, ολόασπρα, αραχνοϋφαντα, π' ανεμίζανε στα ξέφωτα του λόγγου αλλά δεν σκίζόσαντε. Τράβαγα το νου μου μακριά από τα πολλά που είχα ακούσει για νεράιδες και ξωτικά και τανυζόμουν προς τα εκεί που είχε χαθεί ο πατέρας, αλλά το περισσότερο, με λοξό βλέμμα, κοίταζα του λόγγου τα σκιρτήματα. Η ψυχή μου πετάριζε και το μυαλό μου θόλωνε με σκέψεις ξένες. Προσπαθούσα να ανακατέψω εικόνες ξεφτισμένες και περιστατικά καθημερινά στο μυαλό μου, γιατί, αν σκεφτόμουν, η νεράιδα θα μου 'πιανε τον ώμο και τα σουρσί-

ματα και τα κρωξίματα τα φευγαλέα θα γίνονταν αγός, βουή.

Η πάχνη που έπεφτε πότιζε το κορμί μου, από αυτό θα ήταν ένα μικρό τρέμουλο που κρεμόταν στο ακροχείλι μου. Ένα μικρό αεράκι ήρθε κι έδωσε ζωή στο λόγγο σείοντάς τον πέρα-δώθε, και μου έπαιρνε ζωή σείοντάς με πέρα-δώθε. Γιατί δεν με πήρε μαζί του, να 'ξερα, αυτός φταίει, αλλά πού' ν' τος τόσες ώρες. Σκοτείνιαζε κι όλα γύρω μου μεγάλωναν, φούντωναν και ταραζόνταν. Εδώ και ώρα ήθελα να ξεχυθώ προς το μέρος που χάθηκε ο πατέρας, αλλά, κι αν επέστρεφε από άλλο σημείο; σκεφτόμουν μ' όσο νου μ' απόμεινε στην εξώπορτα του πανικού και δεν κούναγα από τη θέση μου.

Η βλαστήμια ακούστηκε καθαρή, δεν έκανα λάθος, ακούστηκε καθαρή και ξεπρόβαλε μπροστά η γελάδα και πίσω ο πατέρας και η λύτρωση πέταξε και ήρθε κι έκατσε στους ώμους μου. Η βλαστήμια είχε ακουστεί καθαρά, κι αυτή τη φορά δεν δάγκωσα το μέσα χείλος, γιατί την άκουσα σαν μελωδία, σαν προσευχή, μόνο έγλειψα το φόβο που σιγά-σιγά ξεμάκρυνε μέσα στο λόγγο. Ζύγωσα τον πατέρα, που τα είχε βάλει με τη γελάδα, άπλωσα χέρι και το ένιωσα σαν μπαλίτσα ανάμεσα στους ρόζους της σκληρής παλάμης του. Όλα γύρω ημέρεψαν, μίκρυναν, γίναν πιο μικρά κι απ' ό,τι πραγματικά ήσαν. Οι ήχοι μαλάκωσαν και πιο δυνατά ακουγόταν η ανάσα του πατέρα που κάλυπτε τα σουρσίματα και τον σκοτεινό λόγγο. Το αεράκι δρόσιζε την ψυχή μου. Και κρατούσα το χέρι του όσο πιο απαλά μπορούσα, γιατί ήξερα πως, αν το έσφιγγα όσο θα 'θελα, θα το έλειωνα στη μικρή μου χούφτα.

Με μια κραυγή σαλάγηξα τη γελάδα, έτσι, γιατί πνιγότανε τόση ώρα μια φωνή μέσα μου.

Να φοβάσαι το μεσημέρι όπως το μεσονύχτι

Είχαμε ξεκινήσει νωρίς το πρωί έξι πιτσιρικάδες για το διπλανό χωριό, χωρίς σκοπό. Σουρθήκαμε στο χωματόδρομο για να γεμίσουμε τις πρωινές ώρες. Αφού ανηφορίσαμε από τον μεγάλο κάμπο φτάσαμε έξω από το χωριό. Σκόρπιοι δυο από δω, τρεις από κει, ο άλλος πιο μακριά, ρέμπελα, όπως ανέβαινε κι ο ήλιος πίσω από τους λόφους. Μικρά λιβάδια απλώνονταν αριστερά και δεξιά, άχνιζε ο τόπος στην ανοιξιάτικη δροσιά. Κοπάδια από πρόβατα, διάσπαρτα εδώ κι εκεί, κινούνταν σαν μικρά πελαγίσια κύματα.

Βαδίζαμε αμίλητοι στο χαλικόδρομο. Κάποιοι σιγοςφύριζε ένα σκοπό, κάποιος άλλος κλωτσούσε με επιδεξιότητα τις χροκάλες στην άκρη του δρόμου, ένας τρίτος χτυπούσε με μια λούρα κόντρα στο πρωινό αεράκι... Μπροστά από όλους μας, ανομολόγητα αλλά σίγουροι επικεφαλής, δυο μεγαλύτεροι απ' όλους μας. Σοβαροί, στιγμές-στιγμές ξεκαρδιζόντουσαν απότομα στα γέλια και η ηχώ τους έσβηγε ανάμεσα στο σμίξιμο των λόφων. Ήδη από δω φάνηκαν τα κεραμίδια του πρώτου σπιτιού.

Μπήκαμε στο χωριό, οι λιγοςτοί άνθρωποι θα έλειπαν φαίνεται στις δουλειές τους, γιατί ήταν παντού έρημα, ένας γέρος πέρασε μόνο ανάμεσά μας τραβώντας τη γελάδα του. Ακολουθούσαμε όλοι τους δυο προπορευόμενους σιωπηλοί. Κάποιος ρώτησε πού πάμε, δεν του απάντησε κανείς κι ακολούθησε κι αυτός χωρίς να ξαναρωτηθεί. Στρίψαμε προς το ανηφορικό μέρος του χωριού επειδή έστριψαν οι δυο μπροστινοί.

Τέλος φτάσαμε σ' ένα πλάτωμα λίγο έξω από το χωριό, ήταν κάτι σαν αλώνι. Στη βορεινή πλευρά του καθόντουσαν δυο παιδιά. Μόλις ξεπροβάλαμε σηκώθηκαν και τρέχοντας ήρθαν κοντά μας, για την ακρίβεια πήγαν κοντά στους επικεφαλής μας, χαιρετήθηκαν, χωρίς χειραψίες, χωρίς να πουν «τι κάνεις;»... Τίποτα απ' αυτά δεν έκαναν, όλοι όμως καταλάβαμε ότι τα μουρμουρητά που αντάλλαξαν ήταν χαιρετισμοί. Μετά τους εγκάρδιους χαιρετισμούς, χωρίς τα γνωστά τερτίπια των μεγάλων, έπεσε η γνωστή βουβαμάρα, χωρίς λόγο. Τα παιδιά έχουν να πουν κάτι μόνο όταν παίζουν, ή συλλαβίζουν την αντιδικία, διαφορετικά δεν έχουν την εμπειρία των μεγάλων, ούτε νιώθουν την υποχρέωση, που κουβαλάνε αυτοί, να γεμίζουν τα κενά με κουβέντες.

Στο μεταξύ είχαμε πλησιάσει και οι υπόλοιποι, σαν υπήκοοι φυλάρχων, περικυκλώνοντας τους τέσσερεις. Μόλις ολοκληρώθηκε ο κύκλος, ο ένας από το διπλανό χωριό τον άνοιξε, οδηγώντας τους άλλους τρεις στο σημείο που καθόταν πριν. Ακολοιούσαμε και το τσούρμο. Σε μας δεν δόθηκε από τους οικοδεσπότες καμία σημασία. Αφού κάθισαν οι τέσσερεις, βουλευτήκαμε και μεις γύρω. Καθόμασταν όλοι αράδα στην άκρη μικρού αναχώματος, με την πλάτη στ' αλώνι, και βλέπαμε κάτω τα χωράφια να διακόπτονται από μικρές συστάδες θάμνων και δέντρων. Οι τέσσερεις στη μέση της γραμμής κάτι έλεγαν και οι υπόλοιποι είχαμε στραφεί στο μέρος τους, ν' ακούσουμε, χωρίς να 'χουμε καμία πιθανότητα, έτσι σιγά που μιλούσαν.

Ο ήλιος είχε ανέβει για τα καλά. Σαν τα σκυλιά το καλοκαίρι, μέναμε ακίνητοι, κοιτώντας μακριά, πουθενά, παίζοντας μ' ένα κλαράκι ή με δυο χαλίκια στα δάχτυλα. Είχε μεσημεριάσει και κανονικά θα έπρεπε εδώ και ώρα να 'χουμε ξεκινήσει για το γυρισμό, μάλλον από βαρεμάρα δεν σηκωνόταν κανείς. Κάποιος είπε σε μια στιγμή, «εγώ φεύ-

γω», μήπως και παρασύρει τους άλλους, αλλά δεν κούνησε κανείς.

Το σίγουρο ήταν ότι δεν θα φεύγαμε από εκεί αν δεν σηκώνονταν οι επικεφαλής. Ξαφνικά η παρέα αναστατώθηκε, οι δυο μεγάλοι είχαν σηκωθεί, ξεκινούσαμε, χωρίς χαιρετούρες και τέτοια, αρχίσαμε να κατηφορίζουμε. Βγήκαμε από το χωριό, περάσαμε το μικρό ρυάκι κι αρχίσαμε ν' ανεβαίνουμε την ανηφόρα. Κάποια στιγμή σταμάτησαν οι μπροστινοί και σχεδόν κουτουλήσαμε οι υπόλοιποι πάνω τους, η κάψα μάς είχε αποκοιμίσει.

— Ωρέ, τι είναι εκείνο εκεί πέρα; λέει ο ένας από τους δυο μεγάλους.

— Σαν καβαλάρης με σπαθί, λέει ο άλλος.

— Ναι, ρε, καβαλάρης με κόκκινο άλογο και σπαθί, και πώς θα πάμε στο χωριό τώρα, ρε;

Κοιτάζαμε όλοι στο ύψωμα που έσκυβε ο δρόμος και χανόταν, και βλέπαμε κάτι κόκκινο, που όσο το κοιτάζαμε τόσο πιο καθαρά διαγραφόταν η φιγούρα τού καβαλάρη με το κόκκινο άλογο και το γυριστό σπαθί. Αρχίσαμε να τρώμε τα νύχια μας και να κοιτάμε τότε τον καβαλάρη τότε τους δυο μεγάλους, αλλά όσο κοιτάζαμε, όπου κι αν κοιτάζαμε, τόσο φοβόμασταν.

— Για πάμε από δω, λέει ο ένας, κι άρχισε να περπατάει γρήγορα μες στο χωράφι, παράλληλα στο ύψωμα.

Ακολουθήσαμε όλοι τρέχοντας, μουρμουρώντας άλλος κάποια προσευχή, άλλος ένα γαμώ το παρακλητικό. Χωθήκαμε μες στα στάχια που, Μάης μήνας, μας έφταναν ίσαμε τους ώμους. Σταμάτησε ο πρώτος.

— Δεν γίνεται τίποτα, είπε.

Σταματήσαμε και οι υπόλοιποι. Όσο περνούσε η ώρα ο καβαλάρης φαινόταν καλύτερα κι ο φόβος ανέβαινε στο στήθος μου και μ' έπνιγε. Άρχισαν να τρέχουν πάλι κι εγώ θο-

λωμένος έτρεχα ξοπίσω τους. Μία φράση μ' έπνιγε κι άρχισα να τη σκέφτομαι — Παναϊτσα μου, τι σου έκανα—, σιγά-σιγά τη μουρμούριζα σαν προσευχή και τέλος κλαίγοντας άρχισα να τη φωνάζω σαν προσευχή και σαν βλαστήμια μαζί, γιατί το ένιωθα το άδικο. Όσο τρέχαμε τόσο ο φόβος φούντωνε. Όταν σταματούσαμε, ένιωθα το κεφάλι μου να πάει να σπάσει, έβλεπα τον καβαλάρη με το σπαθί ορθό, να του παίρνει ο αέρας τη γλαμούδα.

Τρέχαμε αλλόφρονες πέρα-δώθε χωρίς σκοπό και ελπίδα. Πόσο θα 'θελα να είμαι στο σπίτι μου και να κοιμάμαι κι ας είναι μεσημέρι, σκεφτόμουν. Δεν είχε άδικο η μάνα μου που μ' έβαζε για ύπνο το μεσημέρι με το ζόρι. Και τι δεν θα 'δινα να είμαι στο κρεβάτι μου.

— Παναϊτσα μου, τι σου έκανα, φώναζα, κι έτρεχα πίσω από τους άλλους. Ιδρώτας, μύξες και δάκρυα είχαν γεμίσει το πρόσωπό μου .

Είχε περάσει ώρα πολλή χωρίς ν' αλλάζει τίποτα. Η απελπισία είχε αρπάξει την ψυχή μου, ερχόταν το απόγευμα και η σκέψη του σκοταδιού απλωνόταν μέσα μου και μ' αφάνιζε. Το πέρα-δώθε συνεχιζόταν. Κάποια στιγμή κοντοστάθηκε ένας μπροστά μου, έπεσα πάνω του. Απ' το βάθος του δρόμου ερχόταν πάνω στο μουλάρι της με κατεύθυνση το χωριό η κυρά Μηλιά. Μόλις την είδα αναθήρησα.

— Θα το πούμε στην κυρά Μηλιά, είπε κάποιος.

— Τι να πούμε, ρε, και τι να κάνει γριά γυναίκα, είπε ένας από τους δυο μεγάλους, πάμε να δούμε από την άλλη μεριά τι μπορούμε να κάνουμε.

Άρχισε να τρέχει. Τον ακολούθησε μόνο ο άλλος μεγάλος, οι υπόλοιποι δεν κουνήσαμε. Σκουπίσα τα δάκρυα από τα μούτρα μου και κοιτούσα τη γυναίκα που ερχόταν στο μέρος μας κάπως ανακουφισμένος. Χωρίς καμιά σκέψη, είχε αποφασιστεί ότι η θεια ήταν κάποια λύση. Μόνο οι δυο με-

γάλοι προσπαθούσαν να μας πείσουν να τρέξουμε από την άλλη πλευρά να δούμε τι θα κάνουμε.

Όταν κατάλαβαν ότι ήταν αδύνατο να πεισθούμε, έσκασαν στα γέλια. Ο φόβος έφυγε από μέσα μου, αλλά το ίδιο άσχημα ένιωσα και με την ντροπή που με πλημμύρισε.

Ένιωθα ταπεινωμένος καθώς ακολουθούσαμε το μουλάρι της θειας. Κι αυτή η φράση... Ήξερα ότι θα μου τη λένε όταν είναι να με πειράξουν. Παναϊτσα μου, τι σου έκανα, σκέφτηκα στεναχωρημένος και σήκωσα το κεφάλι απότομα, μήπως άκουσε κανείς τη σκέψη μου.

Φωλιές από αδρεναλίνη

Τα καλοκαιριάτικα μεσημέρια ησύχαζαν τα πάντα γύρω και στους δρόμους περπατούσε μόνη η σκόνη και η ακινησία. Τα σκυλιά κάτω από τις σκιές ξαπλωμένα κορόιδευαν την κάψα με τη γλώσσα έξω και τα τζιτζίκια στη διαπασών κόβανε την ησυχία σε κομμάτια, κρεμώντας τα από τα παραθυρόφυλλα των σπιτιών. Πηχτός μπουχός, ίδια άχνη ζάχαρης γέμιζε τα σοκάκια, τα στόμωνε, τα έπνιγε. Ο ίδιος μπουχός που στην κάθε βροχή γινόταν γλίτσα και ανυπομονησία.

Έμοιαζαν τα καλοκαιριάτικα μεσημέρια με γλυκό καταχωνιασμένο, που δεν μπορούσαμε να δοκιμάσουμε, να ανακατέψουμε, να γευτούμε. Αποκλεισμένοι στα κρεβάτια μας για τον μεσημεριάτικο ύπνο, που δεν ερχόταν ποτέ και που κανείς μας δεν γύρευε, περιμέναμε τότε θα σημάνει λήξη του αποκλεισμού. Με το μυαλό στο χρόνο που δεν κουνιόταν και το βλέμμα στη χαραμάδα του παραθυρόφυλλου, μή-

πως κανείς απολαμβάνει ό,τι για μας είναι απαγορευμένο, περνούσε κάθε μεσημέρι.

Ξέραμε όλοι ότι το προνόμιο της «ελεύθερης κυκλοφορίας» στην καλοκαιριάτικη κάψα το είχαν δυο-τρεις απ' ολόκληρο το χωριό, και ήταν αξιοζήλευτοι, ήταν οι προύχοντες, οι ανομολόγητα επικεφαλής της παρέας. Το δικαίωμα αυτό τους έβαζε ένα σκαλοπάτι πάνω από εμάς. Δεν ήταν και μικρό πράγμα, όλο το καλοκαίρι, ελεύθεροι όλες τις ώρες. Τις ώρες που εμείς νιώθαμε ηδονοβλεψίες της ζωής, καταχωνιασμένοι σε τέσσερις τοίχους και σ' ατέλειωτες ονειρικές διαδρομές.

Κάποιο μεσημέρι γυρίζοντας γύρω-γύρω απ' το κρεβάτι, άνοιξα την πόρτα του δωματίου. Δεν ακουγόταν τίποτα. Ξεθάρρεψα, προχώρησα στ' άλλα δωμάτια ... ούτε άχνα. Γύρισα στο δωμάτιο, ντύθηκα. Αγκιστρώθηκα από την αίσθηση ελευθερίας που αναπάντεχα με άγγιξε κι άρχισα να τριγυρνάω το σπίτι. Με το φόβο να γλείφει τα μηνίγγια μου, μπας κι εμφανισθεί κανείς και τελειώσει, πριν καν εξελιχθεί, το εγχείρημα. Έλειπαν όλοι. Βγήκα από το σπίτι. Η λάμψη του ήλιου με στράβωσε και με πλημμύρισε η χαρά της αμαρτίας.

Δεν ήταν δύσκολο να βρω τους άλλους. Κάτω από τη βεράντα ενός εγκαταλειμμένου σπιτιού, δροσιζόσαντε στις πέτρινες πλάκες. Φουσκωμένος από υπερηφάνεια πλησίασα, χαιρέτησα σαν να μη συνέβαινε τίποτα, κι αυτοί φαίνεται το πίστεψαν, γιατί ούτε καν μου μίλησαν. Γι' αυτούς η «ηρωική έξοδος» μου δεν ήταν και σπουδαίο πράγμα. Πήρα κι εγώ αδιάφορο ύφος, σαν να μη συμβαίνει τίποτα και βολεύτηκα κάπου δίπλα.

Ο ένας από τους τρεις, με τα χέρια πίσω από το κεφάλι, είχε ξαπλώσει ανάσκελα κοιτώντας την ξύλινη βεράντα. Μακριά, στραβά δοκάρια στήριζαν το δάπεδο. Χελιδόνια σαν

τρελά πηγαينوερχόντουσαν, φτιάχνοντας για πολλοστή φορά τη φωλιά τους, που μετά τις χαλάγανε οι επικεφαλής χωρίς λόγο, για να γεμίσουν τα μεσημέρια. Δεν είχα τύχει ποτέ σε καταστροφή φωλιάς, γιατί συνέβαινε πάντα μεσημέρι. Έτσι όπως καθόντουσαν ανάσκελα, για να περάσει η ώρα, κατέστρεφαν τις φωλιές.

Όλοι είχαμε την αίσθηση ότι η καταστροφή μιας χελιδονοφωλιάς ήταν κάτι μικρό, αλλά όλοι είχαμε την επιθυμία να χαλάσουμε κάμποσες. Η χελιδονοφωλιά ήταν κάτι σαν εικόνισμα, που η καταστροφή της, αν και μας δημιουργούσε μπόλικες ενοχές, ξάπλωνε στα βλέφαρά μας κομμάτια μεγάλης ευχαρίστησης. Ίσως επειδή νιώθαμε αυτές τις ενοχές, ίσως επειδή ξέραμε τον κόπο που είχε προηγηθεί στην κατασκευή μιας χελιδονοφωλιάς, θέλαμε να διαλύσουμε μερικές. Το λεπτεπίλεπτο της δημιουργίας και η ευκολία της καταστροφής τους μοίραζαν απόλαυση στα ρουθούνια της ψυχής μας.

— Φτιάχτε, φτιάχτε εσείς και θα τις τακτοποιήσω εγώ, μονολόγησε ο ανασκελωμένος.

Οι άλλοι δυο ανασήκωσαν το βλέμμα και χλεύασαν την προσπάθεια των χελιδονιών.

— Ρε, ξέρεις πού έχει χελιδονοφωλιά; είπε ο ένας απ' τους δύο στον ξαπλωμένο και συνέχισε χωρίς να του απαντήσει κανείς: στου Ταχυδρόμου, πάμε;

— Τι λες, ρε, θα μας τσακώσει, απάντησε ο ξαπλωμένος συνεχίζοντας να κοιτά το πηγαινέλα των χελιδονιών.

— Άντε ρε, θα κοιμάται τέτοια ώρα, πάμε ρεεε...

Χωρίς να ειπωθεί τίποτ' άλλο σηκώθηκαν και οι τρεις, ο ένας πίσω από τον άλλο. Σηκώθηκα κι εγώ, κοίταξα αριστερά-δεξιά χωρίς να ψάχνω τίποτα, τίναξα το κοντοπαντέλονό μου από τις σκόνες και, χωρίς να βρίσκω σοβαρή δικαιολογία, ακολούθησα τρέχοντας.

Με ένα καλάμι που βρήκε στο δρόμο, ο επικεφαλής βάζει αποφασιστικά, χωρίς να νοιάζεται για μας. Έριξε μια γερή καλάμιά στον γέρικο σκύλο που προσπαθούσε να δροσιστεί ξαπλωμένος σε τιμεντένια βαθιά σκιά, και προχώρησε. Φτάσαμε. Διακόσια μέτρα απείχε το σπίτι του Ταχυδρόμου. Με προφυλάξεις προσπαθούσαν να φτάσουν κάτω από τη βεράντα του σπιτιού. Ασυναίσθητα είχα κι εγώ σκύψει, χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερος κίνδυνος, μιας και απείχα καμιά εικοσαριά μέτρα από το επίμαχο σημείο.

Πίσω από τη μία κολόνα βγήκε ο τρίτος της παρέας, παρατηρώντας την ακινησία γύρω. Ο δεύτερος, στο ένα πόδι γονατιστός, κοίταζε προς τη φωλιά και ο τρίτος, με προτεταμένο το καλάμι, ίδιο μακεδονική σάρισα, τανυζόταν να φτάσει τη φωλιά, πλησίαζε, λίγο ήθελε και σχεδόν θα την άγγιζε. Η αγωνία μου, μαζί με μια περίεργη ευχαρίστηση, μεγάλωνε όσο η απόσταση του καλάμιού από τη φωλιά μικραίνει. Το καλάμι ακούμπησε τη φωλιά κι άρχισε να τη σγαρλεύει.

— Να σας πάρει ο διάολος τον πατέρα, ακούστηκε και ξεπρόβαλε απειλητική η κοντόχοντρη σιλουέτα του Ταχυδρόμου.

Πάνω στον πανικό μου άκουσα το καλάμι να πέφτει και το ποδοβολητό των άλλων. Έτρεξα όσο γρήγορα μπορούσα, έφτασα στο σπίτι. Ούτε νοιάστηκα αν είχε έρθει κανείς. Πήγα στην κάμαρη και ξάπλωσα.

Η μάνα μου σταυροκοπιότανε που είχε πάει βράδυ και δεν είχα ακόμη ξυπνήσει, πρώτη φορά, έλεγε και ξανάλεγε.

Μου έμεινε η απορία πάντως. Ο Ταχυδρόμος τα μεσημέρια κοιμόταν ή παραφύλαγε πίσω από την πόρτα, άγγελος των χελιδονιών και εφιάλτης δικός μας;